

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa C. S. i W. S.
przeciwko P. [...] S.A. w L.
o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi powodów
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 13 września 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2. zasądza solidarnie od powodów na rzecz pozwanej kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.**

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, pozwalającym na zakwestionowanie orzeczeń, których wydanie stało się źródłem szkody, a które równocześnie pozostają w oczywisty i rażący sposób sprzeczne z prawem. Podstawę uwzględnienia skargi stanowić może jedynie wadliwość orzeczenia o zasadniczym i ewidentnym charakterze, nie zaś każdy, nawet marginalny czy wątpliwy, wypadek jego sprzeczności z prawem (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23

października 2014 r., V CNP 15/14, nie publ. oraz z dnia 16 czerwca 2015 r., IV CNP 72/14, nie publ.). Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania w wypadku jej oczywistej bezzasadności.

Przesłanka ta zachodzi w odniesieniu do skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 września 2013 r. Skarżący wskazali na niezgodność tego orzeczenia z art. 172 § 1 i 2 w związku z art. 292 k.c. przez przyjęcie dobrej wiary posiadacza służebności przesyłu w sytuacji, w której posiadał on to prawo w złej wierze. Na tle argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie można jednak stwierdzić, by ocena ta mogła zostać dokonana z rażącym naruszeniem prawa w opisanym wyżej rozumieniu. Stwierdzenie istnienia dobrej lub złej wiary pozostaje z istoty rzeczy kwestią oceny dokonywanej w ramach okoliczności konkretnej sprawy. Z uwagi na nieostrość wyrażeń ustawowych, sąd korzysta w tym zakresie z marginesu swobody, pozwalającego mu na dopasowanie przyjmowanych kryteriów do specyfiki konkretnej sytuacji. Nie można stwierdzić, by w zaskarżonym orzeczeniu dojść mogło do przekroczenia tych granic w jakimkolwiek istotnym zakresie.

Z uwagi na to, w razie przyjęcia do rozpoznania skarga z oczywistych przyczyn musiałaby zostać uznana za nieuzasadnioną. Zarzuty i argumenty skarżącego nie pozwalają stwierdzić, by zaskarżone orzeczenie mogło zostać uznane za niezgodne z prawem. Tym samym, w sprawie spełniona jest przesłanka z art. 424⁹ k.p.c. (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., V CNP 57/14, nie publ.).

Z uwagi na powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.